

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επισημασμένον υπό τοῦ Ἑπισημασμένου τοῦ Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἄριστον παιδαγωγικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασχόν, εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὁμοτιμίας καὶ ἀπὸ τοῦ Ὀλοκαυτωμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκημα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐπισημασμένου δραχ. 5. — Ἐπισημασμένου φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προκληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10. — Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις
Πλατεία Ὁμοτιμίας, ἀριθ. 10 τῆς οἴου Δάφου.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 1ος. — 26

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Αὐγούστου 1894

Ἔτος 16ον. — Ἀριθ. 26

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 193]

Ὁ Γιαννάκης κόπτεται περίλυπος τὴν κεφαλὴν· τὰ ὄμματά του προσηλωθῆναι χαμαί, αἱ χεῖρές του καταπίπτουσι, τὸ στήμα του μένει βωδόν. Θά τον ἐνόμιζέ τις ἀγάλμα ἐκ μαρμάρου λευκοῦ· τόση ἦτο ἡ ὠχρότης του καὶ ἡ ἀκίνησις του.

Τότε μόνον ὁ Τάκης κατώρθωσε νὰ σύρῃ τὸν Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος ἀρέθη εἰς τὴν ἔλξιν του ἀνευ ἀντιστάσεως. Ἄλλ' ὅταν συνῆλθεν ὀλίγον, ἐξέπεμψεν ἕνα τὸν παρατεταμένον του ἐκείνου γελώτων, ὁ ὁποῖος ἦτο τόσον δύσχητος ὅσον μελαγχολικός καὶ βεβιασμένος. Κατόπι ἐκλαυσε, μετὰ τοῦτο ἐγέλασε πάλιν καὶ πάλιν ἐκλαυσε. Ἦτο στιγμή παραφροσύνης, καταλήξασα εἰς ἰσχυρὰν ἐκρηξίν ὀργῆς. Ὁ Γιαννάκης, εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ καθιστᾷ τοὺς ἄλλους ὑπευθύνους διὰ τὰ λάθη, τὰ ὁποῖα διεπραττεῖν αὐτός.

«Σὺ φταίς!» εἶπε πρὸς τὸν Τάκη «Πιὰτ μ' ἔκαμες νὰ παίζω ;

— Ναι, μάλιστα ! σ' ἔκαμα νὰ παίξεις !

Ἐγὼ δὲν σε τραβούσα μὲ ὅλη μου τὴν δύμιν, νὰ σ' ἐμποδίσω ;

— Ψέμματα ! — Ὅχι, ἀλήθεια. — Ψέμματα, σοῦ λέγω !

— Ἀλήθεια, σοῦ λέγω ! »

Δὲν εἰξέθρω πού θά ἐτελείωνε ἡ ἔρις αὐτῶν, ἂν δὲν ἦτο μία ἄλλη σοβαροτέρα ἡ ὁποία ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν των.

Ἦξέυρετε, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, τὴν παροιμίαν· « θὰ

γίνωμεν ἀπὸ δύο χωριά. » Τοῦτο σημαίνει ὅτι συχνὰ τὰ χωριά μεταξὺ των δὲν χωνεύονται. Αἱ ἀντιζηλιαὶ αὗται προκαλοῦν ἔριδας ἀτομικὰς καὶ καμμίαν φορὰν γενικὰς ρήξεις διὰ μηδαμινὰς αἰτίας, καὶ μάλιστα εἰς τὰς πανηγύρεις, ὅπου συναθροίζονται χωρικοὶ ἐκ διαφόρων χωρίων.

Προπάντων μεταξὺ τῶν παιδιῶν τὰ μίση ταῦτα εἶνε ζωηρὰ καὶ γίνονται ἀφορμὴ φιλονικιῶν καὶ συγκρούσεων.

Οὕτω τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρξον δύο παιδιὰ, τὸ ἕν ἐντόπιον, τὸ ἄλλο ἐκ τοῦ γειτονικοῦ χωρίου. Ἴσως θὰ περιωρίζοντε εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν ὀλίγων βέρεων ἄλλ' ὁ Γιαννάκης τα ἤκουσε καὶ ἐννοεῖται ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ τελεώσῃ τόσον εὐκόλα. Δεῖλδος ὡς λαγῶς, ἠγάπα νὰ ἐξερεθίσῃ καὶ νὰ ἐξώθῃ εἰς ἀγῶνας τοὺς ἄλλους, τοῦτο δὲ θά τον ἀπῆλλασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ τοῦ βάρους τῆς δυσθυμίας του. Ἐπλησίασε λοιπὸν τοὺς ἀντιπάλους, τοὺς ἐπερίπαιξε καὶ τοὺς ἐξηρέθισε τόσον ἐπιδαξίως, ὥστε μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὰ λόγια ἦλθαν εἰς τὰ ἔργα.

Τότε συνέθη κάτι τι τρομερόν ! Τὰ παιδιὰ τοῦ χωρίου ἔλαβον μέρος ὑπὲρ τοῦ συμπατριώτου των, οἱ δὲ μικροὶ συμπατριῶται τοῦ ἄλλου ὑπὲρ τοῦ ἰδιοῦ των. Ἡ συμπλοκὴ κατέστη γενικὴ· οἱ ἄλλοι ἐπύριζον πανταχόθεν· αἱ γυναῖκες ἀπεμακρύνοντο εἰς μέρη ἀσφαλῆ, ἐκπέμπουσαι κραυγὰς τρόμου· οἱ ἄνδρες προσεπάθον νὰ χωρίσουν τοὺς διαμαχομένους, πότε παρεμβαίνοντες μεταξὺ αὐτῶν, πότε ἀπειλοῦντες αὐτούς, καὶ πότε κτυπῶντες διὰ τῶν ραβδίων των τοὺς ζωηροτέρους. Τότε ὁ Γιαννάκης ἠσθάνθη ἐπὶ τῆς ράχους του κτυπήματά τινα μὲ βέργαν λεπτήν, τὰ ὁποῖα τὸν ἔτσουξαν καλά. Πῶθεν τῷ ἦλθον ; Ζήτημα ἱστορικόν, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ μείνῃ ὀλιγώτερον ἀπὸ πολλὰ ἄλλα σκοτεινόν. Ἄλλως τε ὀλίγον ἀνησύχησεν· ἔκραξε τὸν Τάκη καὶ ἀπῆλθον ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Τὸ ἔκαμαν δὲ μετὰ σπουδῆς, καθ' ὅσον ἐνόμισαν ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τοῦ ἄλλολαγαμοῦ, ἤκουσαν τὴν ὁμιλίαν τοῦ Πιστοῦ καὶ διεκρίναν τὴν αὐστηρὰν μορφήν τοῦ μακάριου Ἀναστάση, τὸν ὁποῖον τὰ ἐπάγγελμά του ἐκάλει φυσικὰ χάριν τῆς εἰρήνης εἰς τὸν τόπον τῆς συμπλοκῆς.

Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης ἔτρεξαν ὀδῶν μεχριστότου δὲν ἤκουον τίποτε καὶ ὅταν πλέον εὐρέθησαν ἔξω τοῦ χωρίου ὁ Τάκης εἶπε πρὸς τὸν Γιαννάκη :

— Ἄν εἶνε αὐτὲς ἡ διασκεδάσεις πού μου ὑπεσχεθής, εἰμποροῦσες νὰ τῆς κρατήσης γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου καὶ νὰ μάφινες ἐμένα ἔς τὸ σπίτι !

— Παραξένος πού εἶσαι ! ἔτσι γρήγορα χάνεις τὸ θάρρος σου ; Ἐπειτα ἀσχημα διασκεδάσαμε ;

— Ἄν το ὀνομάζης αὐτὸ διασκέδασις... Ἐυλιὲς δεξιά καὶ

αριστερά... χάσιμο εις τὸ παγίδι... πεῖνα καὶ τῶν γονέων!

« Πεινάς; » Ὡ τίποτε εὐκολώτερον! Νά, φάγε! »

Ἦλθεν ὁ Γιαννάκης καὶ ἔδωσε πρώτος τὸ παράδειγμα. Ἐβρίσκειτο πλησίον θάμνου καταφόρτου ἀπὸ βατόμαυρα καὶ ἄλλους παντός εἶδους καρπούς. Τὸν ἀπεγύμνωσαν καθολοκληρίαν. Τὸ γεῦμά των ἦτο πτωχότατον, λιτότατον, ἀλλ' ἡ πεῖνα κῦτά δὲν τα λογαριάζει.

Μετὰ τούτο ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, βαδίζοντες ἀσκόκως καὶ φιλοκούντες.

« Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπόν! » ἔλεγε ὁ Τάκης, ἀπὸ με πηγαίνης τώρα;

— Νά εἶσαι ἡσυχός, εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Ἐρχοῦ μαζί μου καὶ ἔννοια σου.

— Μὰ ποῦ;

— Θά το ἰδῆς.

— Μὲ χορδίδεῖς. Μοῦ εἶπες πως θά διασκεδάσουμε καὶ ὁμῶς...

— Νά, θά διασκεδάσουμε. Μὴ φοβάσαι! »

Καθὼς βλέπετε, ὁ Τάκης μετῆναι φρικτὰ διότι εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν Γιαννάκην· ἀλλὰ δὲν εἴξευρε τίτι τρόπον νὰ χαλάσῃ τὴν συντροφίαν, οὔτε πως νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πατέρα του. Ἐξηκολούθει λοιπόν νὰ ὀδηγῆται ἀνεῦ ἀντιστάσεως, παντοῦ ὅπου ὁ Γιαννάκης τῷ υπέσχετο ἄσυλον, γλυκύματα καὶ διασκέδασι.

Πόσον εἶνε ἀληθές, μικροὶ μοῦ ἀναγνώσαι, ὅτι αἱ κακαὶ συμβουλαὶ ὁμοιάζουν μὲ τὸν ἰστόν, τὸν ὅποιον μεταχειρίζεται ἡ ἀράχνη διὰ νὰ συλλαμβάνῃ τὰ θύματά της. Μόλις ἡ μικρὰ μύτα ἐγγίσῃ τὴν παγίδα, τετελεσται! Εἰς μάτην παλαίει ὁ ἰστός τὴν πιάνει, τὴν θλίβει, τὴν περιτυλίσσει, τὴν κρατεῖ δεσμίαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀρρήτως· θά εἶνε σκάνιον πρᾶγμα νὰ κατορθώσῃ νὰ διαφύγῃ! Οὕτω καὶ τὸ εὐπιστόν παιδίον τὸ συλλαμβανόμενον ἀρρόπως εἰς τὴν παγίδα τοῦ κακοῦ.

Μετ' ὀλίγον οἱ δύο φυγάδες ἔφθασαν παρὰ τὴν ὄχθην μεγάλου ποταμοῦ.

Ὁ Γιαννάκης εἶπε τότε:

« Νά, ἔδω ἴσα-ἴσα ἤθελα νὰ σε φέρω. Ἐδῶ θά διασκεδάσουμε. Νά, ἰδὲς τί ὠρατὰ που εἶνε!... »

Καὶ τούτο λέγων, ἔριπτε λιθάρια πλατέα, ἐλαφρά, τὰ ὅποια ἀνεκλήδων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος πολὺ μακρὰν.

Ὁ Τάκης τὸν ὅποιον τὸν παρακικρὸν ἐπαρηγόρει, ἤρχισε νὰ ρίπτῃ καὶ αὐτός. Καὶ ἡμιλλῶντο τίνας τὰ λιθάριον θά κάμῃ τὰς περισσότερας ἀναπηδήσεις.

Καὶ ὅταν ἡ χεὶρ των ἐκουράσθη ἀπὸ τὴν ζωηρὰν αὐτὴν ἀσχίαν, ὁ Γιαννάκης ἀνεκάλυψε διασκέδασι πολὺ πλεόν σπανίαν, ἀλλὰ καὶ πολὺ πλεόν κινδυνώδη.

« Ἰδὲς, εἶπε πρὸς τὸν Τάκην, ἰδὲς

τὴ βαρκούλα ἐκεῖνη που εἶνε δεμένη ἐκεῖ κάτω. Σ' ἀρέσει νὰ πηγαίνης μὲ βάρκα ἐσένα;

— Δὲν ξέρω. Δὲν ἐδοκίμασα ποτέ.

— Νόστιμον θά εἶνε. Ἐλα, ἄς ἐμῶμεν ἔς αὐτὴν ἐκεῖ καὶ θά ἰδῆς! »

Ἐισῆλθον εἰς τὴν μικρὰν λέμβον, ἡ ὁποία ἀπὸ τὰς βιαιάς των κινήσεις ἤρχισε νὰ ταλαντεύεται τόσο, ὥστε μετ' ὀλίγον τὸ σχοινίον, τὸ ὅποιον τὴν συνεκράτει, ἐλύθη μόνον του. Τότε μόνον ἀντελήθησαν τὸ δυστύχημα, ὅταν εἶδον τὴν ὄχθην ὀλονὲν ἀπομακρυνμένην...

Ἐφοβήθησαν, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά. Κάθε κίνημα, τὸ ὅποιον ἐκαμνον, ὄθει τὸ ἐλαφρόν των ἀκάτιον ὀλονὲν περισσώτερον πρὸς τὸ ρεῦμα.

Τὸ ρεῦμα ἐπὶ τέλους τοὺς συνέλαβε καθολοκληρίαν καὶ τοὺς παρέσυρεν ἀγνωστον ποῦ.

« Ὅ, τι ἐπρόβλεπεν εἶ μᾶλλον τὸν κίν-

ησὸν καὶ τὰς ἰδίας των φωνὰς καὶ τέλος, ἐν μέσῳ τῆς βροχῆς ἐκεῖνης, ἡ ὁποία τοὺς ἐπάγονε, τὴν χάλασαν, ἡ ὁποία τοὺς ἐκτύπηε τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ἐπλήγονε— ὦ, τότε θά ἐννοήσετε ὅλην τῆς θέσεώς των τὴν φρίκην!

Σπεύδω νὰ το εἶπω πρὸς ἐπαίνον των τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ᾗθάνοντο εὐλιχρῆ μετάνοιαν, δι' ὅλα τὰ κακά, τὰ ὅποια εἶχον κάμῃ, προκάντων ὁ Γιαννάκης, τοῦ ὁποίου ἡ συνείδησις ἦτο πολὺ βεβαιότερα.

Ἐπὶ τὴν ὄχθην ἐπὶ τὴν ζωὴν στιγμῆν, κατὰ τὰς ὁποίας ὅλα τὰ κακά πάθῃ κατασιγάζονται καὶ μόνον τὰ κατὰ ἀναλαμβάνουν τὸ κράτος των. Αἱ στιγμαὶ αὗται αἱ ἐπίσημοι εἶνε αἱ τῶν μεγάλων καὶ προφανῶν κινδύνων, κατὰ τῶν ὁποίων δὲν ἰσχύουν οὔτε ἡ γνῶσις, οὔτε ὁ νῦς, οὔτε τὸ θάρρος καὶ αἱ ὁποιαὶ θέτουν τὸν ἄνθρωπον, ἐν ὄλῃ του τῇ ἀδυναμίᾳ, πρὸ τῆς παγοδυναμίας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ φόβος τότε ὑποχωρῶν πρὸ τοῦ αἰσθημάτων τῆς μετάνοιας. Ἡ ψυχὴ φωτίζεται καὶ ὑπὸ τὸ φῶς αὐτὸ παραλαύει ὀλόκληρος ἡ ζωὴ καὶ ἡ μακροτέρα, μέχρι τῶν ἐλαχίστων αὐτῆς λεπτομερειῶν. Εἶνε ὡς μία εὐρεῖα ἀποφῆς, τὴν ὁποίαν περιβάλλει τις δι' ἑνὸς μόνου βλέμματος. Ἡ στιγμὴ αὕτη, εἶνε, συνήθως, ἡ τελευταία τὴν ὁποίαν χορηγεῖ ἡ Θεία Πρόνοια διὰ νὰ μετανοήσῃ ὁ καλός. Μετ' αὐτῆς, συχνά, ἡ αἰωνιότης...

Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης ἐδυνήθησαν νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς υπερτάτης ἐκεῖνης στιγμῆς, τοῦ τελευταίου σταθμοῦ μεταξὺ τῆς ζωῆς ἡ ὁποία θά τελευτήσῃ καὶ τῆς ἄλλης ἡ ὁποία θάρρησις, ἀποδειχθεὶς ὅτι ἡ ψυχὴ των δὲν εἶχε διαφανῆ τελεείως καὶ ἀθεραπεύτως.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὑπὸ τὸ ἐρυθρῶν φέγγος τῆς ἀστραπῆς ὁ γίγας τοὺς ἐβλέπεε μακρόθεν, γονυπετεῖς καὶ τοὺς δύο, τότε ὑψούντας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς διὰ νὰ ἐκλιπαρήσων τὴν συγγνώμην του, τότε τείνοντας αὐτάς πρὸς τὴν ὄχθην, ὡς διὰ νὰ ζητήσων βοήθειαν.

Καὶ εἶτα, εἰς τὰ διαλείμματα τῶν βροντῶν, ἤκουε τὰς κραυγὰς των, τὰς ἀνωφελεῖς των ἐπικλήσεις.

Πῶς νὰ τοὺς βοηθήσῃ;

Πνοὴ ἀνέμου ἰσχυρὰ ἀνέτρεψεν ἐπὶ τέλους τὴν λέμβον των, ἡ ὁποία ἐβούθησθη. Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης ἐξέπιψαν μίαν τελευταίαν κραυγὴν καὶ ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τὰ ὕδατα, τῶν ὁποίων τὸ χάσμα ἐκλείσθη πάλιν ἀνωθέν των.

Δὲν ἐβλέπον πλέον τίποτε, δὲν ἤκουον πλέον τίποτε.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ γιγαντιαῖον ἀνίστημα εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ αὐτός.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ γιγαντιαῖον ἀνίστημα εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ αὐτός.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ γιγαντιαῖον ἀνίστημα εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ αὐτός.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ γιγαντιαῖον ἀνίστημα εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ αὐτός.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ γιγαντιαῖον ἀνίστημα εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ αὐτός.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ γιγαντιαῖον ἀνίστημα εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ αὐτός.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ γιγαντιαῖον ἀνίστημα εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ αὐτός.

Τὸ ρεῦμα τοὺς παρέσυρε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Τὶ ἀπέβιναν οἱ δύο ἥρωές μας μετὰ τὸν θάνατον των.—Τρίτη ἐμφάνισις τοῦ γίγαντος.—Ὁ μύλος τοῦ μπάμπια Μήτρος.—Μία καλὴ πρότασις.—Ποῖαν ἐπιρροὴν ἔχει ἡ σοῦπα ἀπὸ κραιμολάχανα ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀποφάσεων.—Τετάρτη ἐμφάνισις τοῦ γίγαντος.—Παράδοτον ἐπάγγελμα.

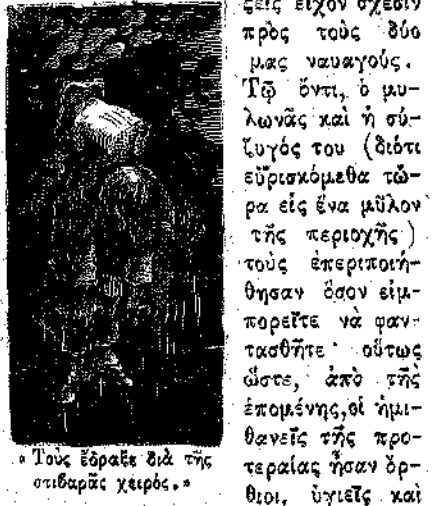
Ἐσπύδατε, φίλοι μου! Ἡ Θεία Πρόνοια, ἡ ὁποία ἀπέστειλε τὴν θύελλαν, δὲν ἐπέθευε τὸν θάνατον, ἀλλ' ἀπλῶς τὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων. Τὴν κατεπράυνε, τὴν ἐμάλαξεν ἢ μετάνοιά των καὶ εἰς τὰ δάκρυά των, νομίζω, ὁρῶν τὴν σωτηρίαν των.

Δὲν εἴξευρα πῶς ἔγινε τούτο, ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι κάποιος εὐρέθη ἐκεῖ, πλησίον τοῦ βράχου, κατὰ τοῦ ὁποίου εἶχον κρυφθῆ, ἤκουσε τὴν ἀπέλιπα αὐτῶν κραυγὴν, τοὺς εἶδε βυθίζομένους, ὠρμησε καὶ ἐπωφεληθεὶς μίᾳ τῶν στιγμῶν, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ ὕδωρ τοὺς ἐξώθει πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν, τοὺς ἐβράζεε διὰ σιβαρὰς χερσὶς καὶ τοὺς ἀπέθεσε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον ἐπὶ τῆς ὄχθης, σχεδὸν ἡμιθανεῖς.

Ὅταν ἐπανῆλθον ἐντελῶς εἰς τὰς αἰθήσεις των, εὐρέθησαν ἐντὸς μεγάλου δωμάτιου ἀγορτικῆς οἰκίας, ἐξηπλωμένοι ἐπάνω εἰς καλὰς στρωμάτας μὲ θερμὰ σπατάσματα, ἐνώπιον μεγάλης ἐστίας, ὅπου ἐσπινθήριζε ζωηρὸν πῦρ.

« Νά εἰσθε ἡσυχός » ἔλεγε ὁ οἰκοδεσπότης πρὸς ἕνα κύριον, τὸν ὅποιον προέπειπε καὶ τοῦ ὁποίου ὁ μάρτυς τῆς παρουσίας σκηπῆς δὲν ἠμπόρεσε νὰ διακρίνῃ εἰμὴ τὴν μεγάλην σκίαν, διότι ἡ θύρα εἶχεν ἤδη κλεισθῆ ἐπ' αὐτοῦ. « Νά εἰσθε ἡσυχός. Θά τα περιποιηθῶμεν ὅταν νὰ ἦταν παιδιὰ μας. »

Νομίζω ὅτι αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις εἶχον σχεῖν πρὸς τοὺς δύο μας ναυαγούς.

Τοὺς ἐβράζεε διὰ τῆς σιβαρὰς χερσὶς.

Τῷ ὄντι, ὁ μύλωνας καὶ ἡ σύζυγός του (διότι εὐρισκόμεθα τῶρα εἰς ἕνα μύλον τῆς περιοχῆς) τοὺς ἐπεριποιήθησαν ὅσον εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε· οὕτως ὥστε, ἀπὸ τῆς ἐπομένης, οἱ ἡμιθανεῖς τῆς προτερείας ἦσαν ὄρθιοι, ὑγιεῖς καὶ φαιδρῶι, φορῶντες τὰ ἐντελῶς στεγασμένα ἐνδύματά των καὶ βασιανίζομενοι ἀπὸ πείναν, τὴν ὁποίαν πρὸς στιγμὴν εἶχε κατασιγάζῃ τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ, ἀλλ' ἡ ὁποία εἶχεν ἀφυκτισθῆ ἰσχυροτέρα. Σοῦπα ἀπὸ κραιμολάχανα

ἀσθονος, μέγα πινάκιον γεωμήλων καὶ ὀγκώδες τεμάχιον λαχταριστοῦ χοιρινοῦ, συνοδευόμενα ἀπὸ ἐξαιρετὸν μηλίτην, συνεπλήρωσαν, ὥπως ἐπεθόμουν, τὴν ὑγιεινὴν διαίταν εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς εἶχεν ὑποβάλλῃ.

« Τὸ λοιπόν, Τάκη, » ἔλεγε ὁ Γιαννάκης ὁ ὄμοιος μετὰ τὸ γεῦμα εἶχε λησμονήσῃ τὰ δεινὰ τῆς παρελθούσης νυκτός· « ἀδίκον εἶχα πού σ' ἔλεγα νὰ μακολουθήσῃς; ἔ; ἀσχημα εἴμεθα ἐδῶ; — Νά ἡ ὠρα; ἀπήντησεν ὁ Τάκης τὴν χαρὰν τοῦ ὁποίου ἐμετρίαζεν ἢ περὶ τοῦ μέλλοντος ἀμφοβόλια, μὰ ποῖός μᾶς λέγει ὅτι αὐτὸ θά βασιτάξῃ ἀκόμη πολὺ; »

Ὁ Τάκης ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Ὁ μπάμπια Μήτρος ἦτο ἄνθρωπος πολὺ ὑποχρεωτικὸς εἰς τὴν περίστασιν, ἀλλ' ὅμως ἡ περίστασις παρήγγετο, δὲν εἶχε καμμίαν ὄρεξιν νὰ φορτώνεται μὲ ἔξοδα περιττά. Καὶ ὅταν εἶδε τοὺς μικροὺς τοὺς ξένους καλῶς ἔχοντας καὶ ἱκανοὺς πλέον νὰ ἐξακολουθήσων τὸν γυρὸν τοῦ κῆσμου, τοὺς εἶπεν ἀπλοῦστατα:

« Λοιπόν, μικροὶ μου φίλοι, ἐγὼ ἐκαμῶ γιὰ σᾶς ὅ,τι μοῦ ἦτο δυνατόν νὰ κάμω. Τώρα δὲν μοι μένει παρὰ νὰ σᾶς εὐχθῶ καλὸ ταξίδι. Τὸ πολὺ πολὺ νὰ σᾶς στείλω εἰς τοὺς γονεῖς σας, ἂν θελήσῃτε νὰ μοῦ τοὺς εἰπῆτε. »

Ἡ ὄψις τῶν παιδιῶν, ἡ φαιδρὰ, ἔγινε καὶ πάλιν κατηφῆς.

« Ξέρω τί εἶνε » εἶπεν ὁ μπάμπια Μήτρος. « Φοβεῖσθε μήπως σᾶς μαλώσουν, μήπως σᾶς τιμωρήσων. Ἄλλα τί νὰ σᾶς πῶ; ἐγὼ ἔστῃ θεοὶ τῶν γονέων σας θά προσπαθῶσά νὰ σᾶς ἐξαλείψω ὅπως ὅπως τὴν ἐπιθυμίαν νὰ θαλασσοπνιγῆτε καὶ ἄλλη φορά, γιὰτι θά σας γίνῃ ἀσχημὴ συνήθεια αὐτὴ, μικροὶ μου ταξιδιώται! Τὸ κάτω κάτω τί εἶνε μία τιμωρία ὅταν μάλιστα γίνεται γιὰ τὸ καλὸ μᾶς καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν ἀποφύγωμεν! »

Ἡ λέξις τιμωρία ἐκαμιν ἀκόμη κατηφέςτερον τὸ πρόσωπον τῶν μικρῶν μας φίλων.

« Φαίνεται ὅτι δὲν εἰσθε μὲ τὴν γνώμην μου, » ἐξηκολούθησεν ὁ μπάμπια Μήτρος. « Ἐλεύθερα, φίλοι μου, ἐλεύθερα! Ἄν καὶ — ἐπρόσθεσε μὲ ὄρος κατὰ τὸ ἦμισυ ἄστερον καὶ κατὰ τὸ ἦμισυ σοβαρόν, — ὑπάρχει τρόπος νὰ οἰκονομηθῶν ὅλ' αὐτά. Σᾶς ἀρέσει, καθὼς ἐνόησα, ἡ σοῦπα ἀπὸ κραιμολάχανα καὶ τὸ χοιρινὸν μὲ τὰς πατάτας, καὶ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχετε ἀσχημὸ γούστο. Λοιπόν, ἐδῶ εἰμπορεῖτε νὰ εὐρετε ὅσον θέλετε ἀπὸ αὐτά, καθὼς καὶ καλὴ φωτιὰ καὶ καλὸ κρεβάτι. Ἄλλα... ὑπὸ ἐνα ὄρον. »

Ἐδῶ ἡ προσοχὴ τῶν ἡρώων μας ἐδιπλασιάσθη.

« Ὁ ὄρος αὐτός εἶνε νὰ μοῦ δίδετε μιά βοήθειαν. Ὁ μύλος πηγαίνει καλὰ, δοῦσα

τῷ Θεῷ! Ἀκούσατε τὸ τικ-τάν του. Ἐχὼ ἀνάγκην ἀπὸ ἕνα παιδί ἀκόμη. Δὲν εἰσθε πολὺ δυνατοί, ἀλλὰ οἱ δύο σας κάμνετε γιὰ ἕνα. Μείνετε ἂν θέλετε. Εἴπαμε: σοῦπα ἀπὸ κραιμολάχανα, χοιρινὸν μὲ πατάτας, καλὸ κρασί, καλὴ φωτιὰ καὶ τὸ χαρτὶ ἡ λίξι σας τὴν Κυριακῇ. Πῆτε ναί, καὶ ἡ δουλειὰ ἔτελειώσε. »

Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης ἐκύντῃ χθῆσαν, ἀμήχανοι καὶ ἀβέβαιοι περὶ τοῦ πρακτεῖου.

« Ἄ, σταθῆτε! δὲν θέλω νὰ σας βιάσω νὰ μοῦ ἀποκριθῆτε ἀμέσως, ἐπρόσθεσεν ὁ μύλωνας. Σᾶς δίδω καιρὸ μίαν ὠρὰ νὰ σκεφθῆτε καὶ ὕστερα ἐν ἀπὸ τὰ δύο ἢ ἔς τὸ μῦλο ἢ καλὸ ταξίδι. Ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει. »

Καὶ τούτο εἰπὼν, τοὺς ἀρῆκε.

[Ἐπειτα συνέχισα]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΥΤΗΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 195]

Τὸ κοράσιον ἐπροχώρησε καὶ εὐρέθη μέσα εἰς δωμάτιον ἀμυδρῶς φωτισμένον ἀπὸ τὸ ὄλιγον φῶς τὸ ὅποιον ἄφινον τὰ βαρέα παρακετάσματα νὰ εἰσέρχεται διὰ τοῦ παραθύρου. Τῶρα δὲ τῇ ἐρᾷ τὸ σκότος κυκλιότερον καθῶσον. τὰ ἄλλα δωμάτια ἀπὸ τὰ ὅποια πρὸ ὀλίγου εἶχε περάσῃ ἦσαν φωτεινότερα. Οἱ τοῖχοι ἦσαν σκεπασμένοι μὲ πολύτιμα ὑφάσματα ἐπὶ τῶν ὁποίων κερθῆνοι κρατοῦσαι εἰς τὴν παλάμην των περιτερές, καὶ δορκάδες πηδῶσαι ἐντὸς δάσους ἦσαν ἀπεικονισμένοι. Ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μικρᾶς κόρης συνήθισαν εἰς τὸ σκότος, τὸ ὅποιον ἐβάσιλευν εἰς τὸ δωμάτιον, διέκρινε καθήμενον εἰς καθέδραν, τῆς ὁποίας τὸ ὑψηλὸν ἐρείσινωτόν εἶχε βασιλικὸν στέμμα εἰς τὴν κορυφήν, παιδίον ὄλιγον τι μεγαλειότερον ἀπὸ αὐτὴν, ὠχρὸν, ἰσχυρὸν, ἀσθενικόν, τὸ ὅποιον ἐστήριζε τὴν χυλωμένην κεφαλὴν του εἰς τὴν χεῖρά του. Τὰ καταμαυρα σγουρὰ μαλλιά του ἐχύνοντο ἐπάνω εἰς τοὺς ὄμους του καὶ ἀπέκρυπτον κατὰ τὸ ἦμισυ τὸ πρόσωπόν του. Δὲν εἴσκησε καθῶσον τὴν κεφαλὴν του ἐνῶ ἤκουσε ὅτι κάποιος κλησιάζει,

« Νά εἰσθε ἡσυχός »

άλλ' έστρεψε μονον τούς οφθαλμούς και έρριψεν εις τo κοράσιον βλέμμα άπλανές, πλήρες άδιαφορίας και μελαγχολίας, τo όποϊον εξέφραζε πολλά πράγματα μη δυναμένα δια λέξεων να παρασταθούν.

— Αυτό είνε τo Λυπημένο Βασιλόπουλο, ειπε μέσα της ή Κρίνα. Τι νόστιμό που είνε ! αλλά τί λυπημένο που φαίνεται όμως !

Μολονάτι τo βασιλόπουλο τίποτε δέν έκαμε δια να την ένθαρρύνη κάπως, και εξηκολούθει να την βλέπη με τo μέγαλα του μάτια τo στυσμένα, ή Κρίνα δέν έδειλτασε καθόλου. Πλησίον εις τούς πόδας του ήτο εξηλωμένος μεγάλο λαγωνικόν, με στιλπνόν μελαχρινόν δέρμα. Καθώς ήκουσε βήματα έσηκώθη και έπροχώρησε βραδέως προς την μικράν κόρην, ως να ανεγνώρισε δe αυτήν έτριψε φιλικώς την κομψήν και νόημονα κεφαλήν του επάνω της και έπειτα έγύρισε πάλιν εις την θέσιν του, πλησίον τής καθέδρας τού κυρίου του.

Είς μικρόν ανάκλιτρον πλησίον εις τo βασιλόπουλο εκάθητο κάποιος, τόν όποϊον άμα διέκρινεν ή Κρίνα πολύ εξεπλάγη. Έφορει ένδυμασίαν ποικιλόχρωμον και σκούφον παραδόξου σχήματος, περικυκλωμένον από κωδωνίσκους, οι όποϊοι εκωδώνιζον και εις την ελαχίστην κίνησιν, και ό ήχος τών όποϊων προσείλικυσε την προσοχήν τής κόρης.

Αυτός ό παράδοξος άνθρωπος έλαβε πρώτος τόν λόγον.

— Ω ! δ ! τί είνε αυτή ; ειπε προσπειόμενος ότι γελά με μορφασμόν ό όποϊος άπεκάλυψεν όλους τούς κτρινησμένους όδόντας του. Μου έρχεται να πιστεύσω — και μη προς κακοφανισμόν σας, Ύψηλότατε, — ότι αυτή ή χωριατοπούλα, ή ζητιάνα, ήλθε να φορέση τo βελουδένια σας ρούχα και να γίνη αυτή βασιλόπουλο, αφού σεις δέν είσθε εύχαριστήμενος. Με όσα και αν κάμη η ταλαίπωρος ό γελωτοποιός σας δια να σας διασκεδάση, σεις είσθε αιώνως μελαγχολικός σαν τάφος και μα την αλήθειαν, αν εξακολουθήσετε πολύ άκόμη, θά τον ιδήτε να καταντήση σαν τούς ύπουργούς τού πατέρα σας αναίσθητος.

— Σιώπα, γελωτοποιέ ! έλα σιώπα ! ειπε τo βασιλόπουλο, χωρίς θυμόν, αλλά με τόνον έπιτακτικόν. Πήγγαινε έξω, προσέθεσεν αφού εκ νέου έρριψε βλέμμα εις την Κρίναν, ή όποϊα έστέκετο ένώπιόν του, όχι δειλή, αλλά πολύ συγκινημένη που έδλεπε τo βασιλόπουλο τόνον πολύ λυπημένον.

Ο γελωτοποιός, έκπληκτος διότι τo βασιλόπουλο έφαινετο ως να παρετήρησε την εκει παρασίαν τού κορασίου ένθ από πολόν καιρόν φαινετο εις όλα άδιάφορος, έσηκώθη και κωδωνίζων τούς κωδωνίσκους του διηυθύνθη προς την θύραν, στρέφομενος όλονέν και παρατη-

ρών αυτήν ή όποϊα έφαινετο ότι έξόπνησε τόν νεαρόν κύριόν του από την συνήθη του ληθαργίαν.

— Ποία είσαι και ποός σ' έφερε εδώ; ήρώτησε την Κρίναν τo βασιλόπουλο με φωνήν άργοκίνητον και γλυκειάν, άμα ό γελωτοποιός εξήλθεν από τo δωμάτιον και αφού άκόμη πολύ την παρετήρησεν.

— Είμαι ή Κρίνα, απεκρίθη, και μ' έφερε ό βασιλεύς ό πατέρας σας χθές, καθάλα επάνω εις τo άλογο του.

Τo βασιλόπουλο δέν άπήνησεν, άλλ' ήρχισε να θαυμάη την κεφαλήν τού λαγωνικού, τo όποϊον ειχε θέση τo ρύγχος του εις τo γόνατά του. Η Κρίνα ή όποϊα πολύ ήγάπα τo ζώο, έλκυσθεισα από την έκφρασιν τών οφθαλμών τού σκύλου έκαμε και αυτή τo ίδιον.

— Λέγεις να είνε δυστυχής που είνε σκύλος ; ειπε τo βασιλόπουλο, τo όποϊον από πολόν καιρόν δέν ειχε προσφέρη φράσιν τόνον έκτενή.

Η Κρίνα έσκέφθη προς στιγμήν.

— Υπάρχουν άνθρωποι πολύ πιο δυστυχής από τούς σκύλους, απεκρίθη.

— Δέν βλέπω ανθρώπους δυστυχής, υπέλαβε τo βασιλόπουλο και στεναξάν προσέθεσε : εκτός μόνον τόν εαυτόν μου.

— Διατί είσθε δυστυχής ; ήρώτησε μετ' ένδιαφέροντος ή Κρίνα.

Τo μειδιάμα, τo όποϊον ειχε κατακτήσει την καρδίαν τού βασιλέως, επλανάτο και τώρα εις τo χεϊλή της, ένθ συγχρόνως δάκρυον συμπαθείας έλαμπεν εις τούς μεγάλους οφθαλμούς της.

— Δέν ξεύρω, ειπε τo βασιλόπουλο. Σί, τo ξεύρεις ;

— Αυτό ζητώ να μάθω. Τίποτε δέν σας λείπει δια να είσθε εύτυχής. Μήπως είσθε άρρωστος ;

— Όχι, είμαι πολύ καλά.

— Πτωχός δέν είσθε βέβαια, αφού έχετε πατέρα τόν βασιλέα.

— Πτωχός ; τί θά π'η πτωχός ;

— Μπά ! δέν τo ξεύρετε ; ανεφώνησεν ή Κρίνα προτούσα τās χείρας, ένθ εις τo πρόσωπόν της έζωγραφήθη ή έκπληξις αναμειγμένη με την λύπην.

Πτωχός λέγεται εκείνος που δέν έχει να φάγη, που δέν έχει ανάκαισι, που δέν έχει τίποτε από όσα χρειάζονται δια να κερνά κανείς καλά τή ζωή, και εκεινος άκόμη που βλέπει όσους αγαπά να στεροφνται διό πάντα χωρίς να ειμφορη να τους βοηθήση, πτωχός είνε και αυτός.

Τo βλέμμα τού βασιλόπαιδος έλαμψε προς στιγμήν, αλλά μετ' όλίγον επανέλαβε την προτέραν έκφρασιν τής άδιαφορίας και ειπε : — Όσους αγαπά, είπες ; δέν ξεύρω τί θά π'η αγαπά.

— Πώς γίνεται ! ανεκράξε μετ' ζωηρότητος ή Κρίνα, τόν πατέρα σας δέν τον αγαπάτε ; Και πάλιν έλαμψε προς στιγμήν τo βλέμμα τού βασιλόπαιδος ό όποϊος άπήνησε :

— Ποτέ δέν μου ήλθε εις τόν νούν να αγαπήσω τόν βασιλέα μ' έλαβαν να ύποκλίνωμαι ένώπιόν του, να τον ύπακούω, να τον σέβωμαι, αυτό μόνον. Όταν έρχεται να με ιδη βιάζεται να φύγη ποτέ δια να υπάγη εις τo κυνήν, ποτέ εις τo συμβούλιον, ποτέ εις τόν χορόν. Μου θαυμάει όλίγον τo κεφάλι, με προτρέπει να είμαι εύθυμος, να διασκεδάω και ένθ μου όμιλεί γελά με τόν γελωτοποιόν μου, ή με τās κυρίας αι όποϊα με περιτοιχίζουν. Όλίγας μόνον στιγμάς μένει μαζί μου, ποτέ τον περιμένουν άγγελιαφόροι, ποτέ επιστολάι. Κάποτε εις εκ τών ύποκλιτιστών του, οι όποϊοι τον συνοδεύου, λέγει : « Μεγαλειότατε, βραδύνομεν ». Τότε στρήσει τo μουστάκι του και άπαντά : « Α, και ! και φεύγει. Καθημέραν τo ίδιο μ'όλις έρχεται φεύγει άμέσως. Ένωσεί τώρα ότι μου είνε αδύνατον να αγαπά τον βασιλέα ;

Η Κρίνα έμεινε σκεπτική και δέν απεκρίθη. Δέν έχωρούσε εις τόν νούν της πως ειμφορη κανείς να μη αγαπά τούς γονείς του, και έντούτοις έκλινε μάλλον να λυπηθη τo βασιλόπουλο παρα να τo κατακρίνη.

— Κανείς άλλος από όσους βλέπω, εξηκολούθησε τo βασιλόπουλο, δέν φαίνεται διατεθειμένος να έλκύση την αγάπην μου. Ίσως με φοβούνται, αλλά διατί να με φοβούνται ; Όλίγοι μόνον έχουν τo δικαίωμα να μου όμιλούν χωρίς να τους έρωτήσω. Μίαν ήμέραν εξήτησα την αιτίαν, και ένας θαλαμηπόλος μου ειπε : « Βίσιθε τόνον μεγάλος ! » Μεγάλος ! δέν είμαι καθόλου μεγάλος. Δισθάνομαι, άπεναντίας, τόν εαυτόν μου αδύνατον και μικρόν. Κάθε καθρέπτης τού παλατιού θά μου τo έλεγε, αν δέν τo εξέυρα. Και όμως, θά τo πιστεύσης, Κρίνα ; μου έχουν πέντε άνθρωποι να με βάζουν 'ς τo κρεβάτι και άλλους πέντε να μου έτοιμάζου τo τραπέζι.

Τo κοράσιον εξεφρόνη εις γέλωτας. — Θά είνε πολύ όχληρόν, μου φαίνεται, να έχη κανείς πάντοτε αυτούς τούς μεγάλους κυρίους να τον περιτριφυρίζου, ειπε. Και ό νοός της έπήγε εις τo δσπρια και τo λαχανικά τo όποϊά έτρωγε με τόνον εύχαριστήσιν κάτω από την περιπλοκάδα τής καλύθης των, ή εις την σκιάν κανενός δένδρου τού δάσους, χωρίς ουδεις άλλος να παρίσταται μάρτυς εκτός κανενός σπουργίτου ό όποιος έπερίμενε να τελειώση τo γεύμα της δια να μαζεύση τo ψίχαλα.

— Τώρα εξήγησέ μου λεπτομερώς τί έννοσις με την λέξιν « πτωχός », επανέλαβε τo βασιλόπουλο στηρίζαν την λεπτήν και άβραν χείρα του εις τόν ήλιοκαη κάπως βραχίονα τής Κρίνας. [Έπεται συνέχεια]

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

— Έλένη, ειπεν έσπέραν τινά ή μήτηρ εις την θυγατέρα της, πήγγαινε εις ή μαγειρείον και φέρε έν πινακίον.

Η Έλένη ήγέρθη προθύμως και εξήλθεν εκ τού δωματίου. Μετ' όλίγον όμως επέστρεψεν άνευ τού πινακίου, άγρo ως νεκρά.

— Κόρη μου, τί έχεις ; ανεφώνησεν ή μήτηρ, καθώς ειδε την Έλένην εις πινακίτην κατάστασιν.

— Αχ, μητέρα, ειπε ψελλίζουσα ή Έλένη, εις τo μαγειρείο είνε ένα φάντασμα, έν άσπρο φάντασμα !

Η μήτηρ τής Έλένης αντί να τρομάξη, έλαβεν άμέσως τo φως και ειπε γέλωτα εις την θυγατέρα της :

— Έλα μαζί μου δειλό κορίτσι ! Έλα να τo πιάσωμε τo φάντασμα ! Που είνε ;

Η Έλένη, μόλις τολμώσα να βαδίξη, προχώρησε μέχρι τού μαγειρείου και μείνασε εκτός τής θύρας έδειξε δια τού λεπτόλου μίαν γωνίαν αυτού.

Η μήτηρ διηυθύνθη θαρραλέα προς την γωνίαν εκεινην και τί ειδεν ; έν τρομαξομέναντηλον. Ο άνεμος ειχε κινήσῃ αὐτὴν στιγμήν καθ' ήν ή Έλένη έσπληθεν εις τo μαγειρείον δια να λάβη ή πινακίον. Τo δειλόν κοράσιον καθως έπε τo λευκόν εκεινο πράγμα σειόμενον με τo άμυδρόν φως, τo όποϊον έρριπτε δια τού παραθύρου εις τo μαγειρείον. ή κλήνη, ειχε τραπή εις φυγήν περιήρμον.

Οι άδελφοί τής Έλένης έγέλασαν δια την δειλίαν τής αδελφής των, ότι δέ ήλθεν ό πατήρ της και έμαθε τί συνέβη, ήπεν ότι είνε άνοησία να πιστεύωμεν εις ή φαντάσματα.

A. K.

Η ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΧΒΑΙΔΩΝ

Πρωίαν τινά τού Ιουνίου τού παρελθόντος έτους, ή μικρά γειτόνισσά μου άμείψασα την θύραν τού εξώστου, εύρεν εκ' αυτού μίαν χελιδόνα τής όποιας τo έν πτερόν ήτο σπασμένον. Η ταλαίπωρος χελιδών μη δυναμένη να κινηθη συνήρθη χωρίς δυσκολίαν. Τo γλυκύ και πανευκτόν βλέμμα της τόνον συνεχίνησε τo κοράσιον ώστε πολύ την έπερικηπή την έστρεψε με μίγας και άλλα ένοημα, και ή χελιδών ευγνωμονούσα έδελανσε προς αυτό μεγάλην φιλίαν.

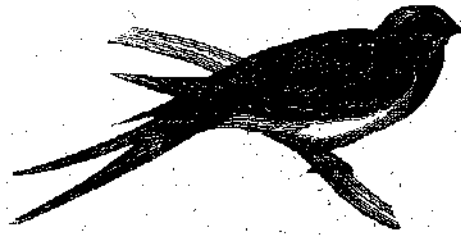
Η Έλλη — ούτως ονομάζετο ή μικρά γειτόνισσά μου — ήτο κατενθουσιασμένη με την χελιδόνα της, και πολόν καιρόν ήμερσεν ή εύτυχία της αυτή, αλλά μίαν ήμέραν, έγερθείσα κατά την συνήθειαν της πολύ πρωί, εύρε την αιχμαλωτην εις τo παράθυρον παρατηρούσαν

τόν ουρανόν με ύφος μελαγχολικόν. Είς μάτην την έθώπευσεν, εις μάτην τη προσέφερε να φάγη τo χαριτωμένο πουλάκι έστρεψε προς στιγμήν τo καταλυπημένον βλέμμα του προς την μικράν κυρίαν του, και έπειτα εξηκολούθησε πάλιν να βλέπη τόν ουρανόν.

Έμεινε πολλές ώρας εις αυτήν την στάσιν ή χελιδών άδιαφορούσα προς τās θωπέας, και άποποιουμένη π'ασαν τροφήν. Έπειτα απέθανε. Η Έλλη, καταλυπημένη, δέν εξέυρεν εις τί ναποδώς άλλος, σοφώτερος από αυτήν, τής εξήγησε την αιτίαν. Αι χελιδόνες είνε πτηνά άποδημητικά, δηλαδή δέν μένουσιν εις τόν τόπον μας ειμη μόνον την άνοιξην και τo θέρος. Όταν ό χειμών αρχίξη να πλησιάζη επιστρέφουσιν εις τούς τόπους από τούς όποιους ήλθον. Πόθεν έρχονται, οι χαριέστατοι αυτοί επισκέπται, όταν την άνοιξιν εμφανίζονται υπό τās στέγας μας ; Και τού πηγαίνουσιν όταν μετά τινας μήνας εγκαταλείπουσιν τās φωλεάς των ; Που είνε ή δεύτερα πατρίς των ; Είνε μακράν, πολύ μακράν απ' εδώ, εις μέρη θερμότερα από τo ιδικά μας. Αι χελιδόνες έχουν άναχωρήση πλέον όταν ή αιχμαλωτος τής Έλλης κατελήφθη υπό τής θανασίμου εκεινης μελαγχολίας και ή νοσταλγία, ή λύπη διότι δέν έδύνατο να ιδη την πατρίδα της την εθανάτως.

Μη λοιπόν καταπρατείτε χελιδόνα πέραν τής εποχής τής μεταναστεύσεως, είνε επίσης σκληρόν ως αν την επνίγετε με τās χείρας σας.

ΓΙΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

Ο ΦΟΙΝΙΞ

Αραφ τις ταξειδεύων επί της καμήλου του άπεκλανήθη εις την έρημον. Ημιθανής εκ τής δίψης έφθασεν εις κοιλάδα, τής όποιας ή άίματος εις κοίλωμα τι τού εδάφους ήτο ύγρα.

Έκει επέλευσεν εκ τής καμήλου του δια νανακαυθη και δια τών χειρών του έσκαψε μικρόν λάκκον, όσον ήδύνατο βαθύν. Τo εδάφος εγγίνετο ύγρύτερον όσο βαθύτερον έσκαπτε.

Τότε εξέβαλεν εκ τού διασκακίου του όλίγους φοίνικας δια να δετηνήση, έδωκε και εις την πεινασμένην καμήλον του

και τυλιχθείς εις τo βουρνούζιον του άπεκομήθη, πλησίον δ' αυτού άπεκομήθη και ή καμήλος.

Τo φως τής αυγής εξύπνησεν άμφοτέρους, ό δέ Αραφ, ειδεν ότι εγγινεν ότι ειχεν έλπίσῃ. Έντός τού λάκκου ειχε συναχθη όλίγον ύδωρ ήτο θολόν, χλιαρόν και ύφάλμυρρον, έν τούτοις κατεπράυνε την δίψαν και αυτού και τής καμήλου. Όλίγοι φοίνικες άπετέλεσαν πάλιν τo πρόγευμα και τών δύο' απ' ου δέ ό Αραφ έκαμε την πρωϊνήν αυτού προσευχήν, επανέλαβε την πορείαν του και έφθασε περι την δύσιν τού ήλιου σώος και υγιής εις την καλύθην τής οικουγενείας του.

Είς πυρήν τών φοινίκων, τούς όποιους ειχε φάγη, έμεινεν εις την ύγρην άμμον. Η ύγρασία τον έδρότισε και ό ήλιός τον θεέρμανε μετ' τινες δέ ήμέρας εκ τού πυρήνος έβλάστησε μικρά ρίζα, ή όποϊα έβυθίσθη εις την άμμον, επάνω δ' εφύτρωσε μικρόν φυτόν, κατ' αρχάς μόν έχον έν μικρόν φύλλον, έπειτα δέ περισσότερα όλίγον κατ' όλίγον εσχηματίσθη μικρός κορμός μετ' τινά δ' έτη εις τo μέρος εκεινο υπήρχεν εύμεγέθης φοινίξ, έχων εις την κορυφήν φύλλα μακρά εσχησμένα δεξιά και αριστερά ως πτερόν και σχηματίζοντα ώροϊον θυσανωτόν φύλλωμα.

Παρήλθεν πολλά έτη. Ο φοινίξ εγγινε μεγαλοκρεπέστατον δένδρον. Πέριξ τού κορμού του εκρέμαντο τ'α ξηρά φύλλα, άνω δέ εξετείνετο τo καταπράσινον φύλλωμα, ηούχως υπό τού άνέμου σειόμενον. Μεταξύ τών φύλλων υπήρχον όρθια λευκά θήκαι, έντός τών όποιων εύρίσκοντο άθροίσματα λευκών άνθών, τ'α όποϊα διεσκήρπιζον την ρομήν αυτών μακράν εις την γυμνήν και κατάξηρον έρημον.

Η όσμη αυτή ειλκυεν έντομα, τ'α όποϊα έρχόμενα μακρόθεν εξ άλλων φοινίκων έφερον μετ' εαυτών προσκεκολλημένην εις τo σώμα των κτρινήν τινά κόνιν προσρρομένην εκ τών άνθών. Ούτω πέριξ τού φοινίκας μεταξύ τών φύλλων και τών άνθών εδύμβουον μυται και κάνθαροι και άπέθετον τ'α φά των υπό τ'α μαραμένα φύλλα, τ'α όποϊα είχαν καταπέση, ή υπό τούς λίθους.

Τ'α πλανητικά πτηνά διέκρινον μακρόθεν την σειόμενην κόμην τού φοινίκας και διηυθύνοντο προς αυτόν. Τινά εξ αυτών εύρον άφθονον τροφήν εκ τών καρπών, οίτινες έν τ'ο μεταξύ ειχον ώριμάσῃ και εκρέμαντο κατά πυκνάς δέσμας χρυσοκίτρινοι ή κοκκινωποί. Έκαστος καρπός ειχε μέγεθος κορομήλου, ήτο γλυκύτατος την γεύσιν και έντός περιείχε πυρήνα σκληρόν και επιμήκη.

Άλλα ειχον καταπιη εξ άλλων μερών σκληροπύρηνα σπέρματα, έν ω δέ την νόκτα άνεκαύοντο επί τής κερυφής τού φοινίκας, οι πυρήνες κατέπεσον μετ' των

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εικόνες. — Δραχμαὶ 19

- Πρέπει νὰ διαβάζουν τὰ παιδιά τὸ καλοκαίρι ;
- Βεβαίωτατα ! καὶ ποίαν ἐποχὴν δὲν πρέπει νὰ διαβάζῃ ὁ ἄνθρωπος ;
- Ἄλλὰ τί ἰννοεῖτε νὰ διαβάζουν, τὰ μαθήματά των ;
- Ἄ, ὄχι ! δὲν εἴπαμε αὐτό· πρέπει νὰ κάμνουν διακοπὴν, καὶ μάλιστα οἱ ἐπιμελεῖς καὶ προβιβασμένοι.
- Ἄλλὰ τότε τί πρέπει νὰ διαβάζουν ;
- Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα βιβλία, ἐπίσης διδακτικά, ἐπίσης μορφωτικά, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά.
- Καὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν γλῶσσάν μας τοιαῦτα βιβλία ;
- Πολλὰ ὄχι βέβαια· ἀλλὰ ἐγὼ γνωρίζω ἐν τῷ ὁποίῳ εἴμπορεῖ νὰ τα ἀναπληρώσῃ ὅλα.
- Καὶ ποῖον εἶνε αὐτό ;
- Ἐρωτᾶς σὰν νὰ σ' ἐφέραμεν ἀπὸ τὴν Κίνα ! Ἀθμονοεῖς, ἀδελφέ, τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων » τὸ μοναδικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας περιοδικὸν διὰ παιδιά ;
- Ὁ, καλὰ λές !

— Βίβλια ! τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων ». Καὶ τί δὲν περιέχουν οἱ τόμοι τῆς : εἰκόνας πλῆθος, μυθιστορήματα ἠθικώτατα καὶ τερπνότερα, διηγήματα ποικίλα, δράματα, κωμωδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα, μύθους, ἀλληγορίας, περιγραφάς, ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εὐληπτα καὶ μὲ χάριν γραμμένα, βιογραφίας μεγάλων ἀνδρῶν, παιδικὰ πνεύματα, παντοειδῆ αἰνίγματα, παιγνίδια καὶ ἄλλα χίλια δυο. Περιέργων μοῦ φαίνεται πῶς εἰς τὴν ἡμέραν δὲν τοὺς ἠγόρασες διὰ τὰ παιδιά σου.

— Ἐχεις δικαίον, πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσω τοὺς τόμους τῆς « Διαπλάσεως » διὰ τὰ παιδιά μου καὶ διὰ τὰ ἀνεψάκια μου.

— Ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσῃς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· σοῦ συνιστῶ μόνον νὰ μὴ ἀναβάλῃς οὐδέ στιγμήν, ἀν θέλῃς νὰ τοὺς πάρῃς φθινά. Ἴδου τί λέγει ἡ εἰδοποίησις τοῦ ἐκδότου· διάβασέ την καὶ σπεῖσε νὰ ἐπωφεληθῇς τῆς εὐκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚῆ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν καὶ τερπνῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » σχηματίσασα πλήρως σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθηνῆν, ἥτοι πρὸς-δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρέχόμενοι εἶνε οἱ ἐξῆς 19 τόμοι : 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 12^{ος}, 14^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος},

20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἰς σχεδὸν ἐξηνητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐριστά-μενα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου} καὶ 13^{ου} τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10^{ου} δρ. 4 καὶ τοῦ 2^{ου} δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὴν ἐξαντλούμενοι ἔθα ὑπερτιμηθῶσι πάλιν ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ σπεύσωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων, » κοστεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνας εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς « Διαπλάσεως » ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλείστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6^ω τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7^ω καὶ 8^ω. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9^ω. — Ὁ Μικρὸς ἦρως, ἐν τῷ 10^ω. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροβωμά, ἐν τῷ 11^ω. — Ὁ Ἰωάννης Καστίρας, ἐν τῷ 12^ω, 13^ω καὶ 14^ω. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13^ω καὶ 14^ω. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ω καὶ 16^ω. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17^ω καὶ 18^ω. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19^ω καὶ 20^ω. — Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Σενεποῦλου, ἐν τῷ 20^ω. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21^ω. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22^ω. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23^ω καὶ 24^ω.

Ἀναγνώσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχερὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δεῖον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρεῦσιν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »

Πλατεία Ὁμοιοῖας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δάφου

Εἰς Ἀθήνας